

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

QUENTO ILUSTRAT.—Deixém à la discreció del lector, la interpretació de aquest quento.

LO LLEÓ AGRAHIT.

vuy per avuy, gracias á n' en Sagasta y comparsa fusionista y per més que fa molta calor, la politica porta tapabocas.

La fusió juga á mirá 'l joch y 'ns ha tancat lo doble sis. No hi fa res: ja vindrá el dia que farém cap y qua.

De totes maneres hem d' omplir LA CAMPANA, los lectors l' esperan y 'ls caixistas demanan original.

En aquests cassos apurats me torno espiritista: es un gran sistema, porque la má no ha de fer més qu' escriure lo que 'ls esperits l' hi dictan. Jo no dupto que avuy, davant de tants apuros y de tants perils, trobaré l' amparo de algun amich, entre 'ls molts que tinch qu' están lliures de las miserias de aquesta vida.

—Veni, donchs, amichs del meu cor, sers impalpables que vaguéu per las regions infinitas, acudiu al meu entorn, y dicteu: ja tinch la ploma als dits y estich á punt d' escriure.

«Ah! y que bè 't coneix, inolvidable Bartrina. Tú has sigut lo primer de arribar, tal vegada porque sent més hó que 'ls altres, vius més aprop que 'ls demés dels sers que t' estimavan, deis sers que no t' han olvidat, ni t' olvidaran may més.

Ja sento 'i tén alé que m' acaricia 'l front, coneix l' oreig de tas inspiracions originals, y sé que aquesta senmana, senmana de paradas y revistas militars, quedaré com un home á costas tévas.

Esperit del amich ha arribat l' hora, dicta:

«Qui no coneix la noblesa, la lealtat, l' inteligencia del rey dels animals? Si no fós rey porque pot y vol, es á dir pèl dret de la forsa, ho fora de segur per sas qualitats morals y sobre tot per la seva inteligencia.

Quan bramula en lo desert tots los animals tremolan, y no obstant conta la fabula que un dia un miserable ratolí jugava ab ell y 'l lleó se 'l mirava apacible y mitj rihent. La fierosa té capritxos, horas de tranquilat casulana, y 'l rey dels animals, si podia, en certs moments se treuria las encesas melenas y 's posaria bata, tancant las terribles úrpias dintre de unas sabatillas.

«Se cita 'l cas de un lleó clement y agrahit.

«En temps dels romans, un pobre esclau lográ rompre las cadenas y fugir. Anava pèl camp, vagant á la ventura, alimentantse de fruits silvestres, bebent l' aygua dels torrents y de las fontetas frescas y cristallinas, y respirant ab delicia l' ayre de la libertat á plens pulmons. Quan se ponía 'l so! se refugiava dintre de una cova per lliurarse del relent de la nit.

«Un dia al anarse 'n á una gruta, enllohernat ab la llum de fora, s' entranca ab un bulto y caygué de bigotis sobre un gran manyoch de pèl. Se senti un bramul y 'l pobre fugitiu retrocedí espantat: aquell bulto era un lleó.

«Recobrada la serenitat y veyent que 'l lleó no 'l perseguia y calculant que al caure sobre d' ell hauria pogut destrossarlo de una arpada, trobava sumament estranya l' aventura, quan de repent se torná á sentir la véu del lleó; pero una véu especial sense gota de fiersa: lo lleó no rugia, ploricava.

«L' esclau s' enterní y torná á ficarse dintre de la cova; y 'l lleó al veure 'l l' hi allargá una de las potas de davant, com si volgués encaixar ab ell. Sorpresa del home: la pota del lleó estava tota inflada. «A qué 's devia aquell misteri?»

«Ah! 'l pobre animal hi tenia una espina clavada, y ab los ulls humitejants demanava al home que l' hi tragués. «Qui 's resisteix á una súplica semblant? L' esclau tragué l' espina al lleó, y aquest soportá ab gran paciència l' operació dolorosa. Després tot remenant la qua com un gós l' hi mostrava son immens agrahiment.

«Home y lleó se separaren; pero havian encare de torná á trobarse.

«Ahont? En lo Coliseo de Roma, en un d' aquells espectacles bárbaros pèls quals tant se dalian los romans del baix imperi. Lo lleó havia caygut en una

trampa; l' esclau tornava á estar en poder dels seus amos, y en càstich de la seva fuga era entregat á las fieras.

«Pero ¡oh prodigi! Quan los animals anavan á embestirlo, un lleó colossal s' interposava entre ells y la seva presa, disposat á defensarlo á tota costa. Totas las fieras retrocedian, y 'l lleó l' hi llepava 'is péus. Naturalment, ja haurán endavinat vostés qui era 'l lleó: lo lleó de l' espina, lo lleó agrahit, que havia reconegut al seu salvador de la cova, y que l' hi pagava favor por favor, vida per vida.

«L' apólech ha tingut una segona part en los temps moderns.

«També 's tracta de un lleó del Atlas que tenia una espina á la pota y gemegava tristament dintre de una gruta. Allá vá trobarlo un home fugitiu, que no era un esclau precisament, sino un tinent de infanteria del exercit espanyol, un héroe de la batalla de Vad-Ras, que portat del seu ardor, vá extraviarse perseguint al enemich.

«Impossibilitat de tornar al campament, vagá un quant temps á la ventura, fugint dels moros que podian sorpre dre 'l, fins que trobá 'l lleó dintre de la cova y recordantse del apólech romá, també l' hi tragué l' espina.

«Y volen saber quina vá ser la conducta del lleó ab son salvador?»

«Coneixent qu' era espanyol vá guiar'o al campament, y mentres lo tinent explicava l' aventura als seus companys, y 'l fidel lleó era admirat de tothom, de repent se tirá sobre 'l capitá de la companyia y l' esqueixá en dos meytats á tall de anxova. Ressoná un crit de horror: lo mateix tinent no sabia lo que l' hi passava, estava groch y espalmat; pero 'l lleó arrenca-va ab las unglas las insignias del capitá, los tres galons y las tres estrellas y després de depositarlas als péus del tinent se 'n tornava al desert, glapint y grinyolant.

«Lo dia mateix lo tinent era nombrat capitá de la companyia, gracias á l' inteligencia de aquell lleó agrahit que havia obert un vuit en las fias per fer ascendir al seu salvador.»

Per la part d' escribent:

P. K.

¡ANIMARSE, CABALLERS!

RECORDO perfectament que ab motiu de certes persecucions y pallissas de que varen ser víctimas los juheus de Rússia, algú vá invitarlos á venir á Espanya y hasta 'm sembla que 's vá dir que 'n vindrian tants ó quants mils.

Lo temps ha passat, los juheus no han vingut, y com que las pallissas s' han reproduhit á Austria y ningú 'ls renova la invitació que 'ls van fer llavoras, jo m' atreiveixo á enraonar en nom del país, dihent als pobres juheus:

—Si no están bé allí hont son ara, vinguin á Espanya y 'ls rebrém ab la millor cara del mon.

¡Vaja, animarse, caballers!

No 's pensin que aquí sigui com á Rússia y Austria. Aquí estarán com lo peix al aygua, gosant de las ventatjas de la nostra civilisació, y dels admirables y patriarcales governs que la sort nos ha donat y que 'ns fan menjar felicitat hasta pels nassos.

¿Qué 's creuen d' Espanya, que fan tant lo sonso per decidirse á venir? ¿Qué 's figuran qu' es la nació d' aquell temps, ab la seva inquisició, los seus poders aristocráticos, las sevas corporacions beatas y 'ls seus frares mendicants?

¡Ah! ¡Qué 'n van d' errats! Si no es la primera nació del mon, poch se'n hi falta.

¿Volen que 'ls dongui una idea de lo que veurán quan siguin aquí?

Tanquin los ulls, tósinse la mà á l' hermillilla perque ningú 'ls prengui 'l rellotje, y escoltin.

Comensin per imaginarse que aquí 's disfruta d' una llibertat assombrosa.

Mentres no diguin res, ni escriguin res, ni pensin res, poden fer tot lo que 'ls dongui la gana y respirar tant ayre com vulguin.

Aquí 's pot anar pels carrers sense cap prevenció y 's pot retirar tart, encara que siguin las onze, las dotze, la una...

Si volen enterarse de la gestió política y administrativa del govern, tenen completissima llibertat pera llegir la *Vanguardia* ó la *Iberia* ó altres periódichs per l' istil, ahont ab tota imparcialitat s' alaban los actes del govern, tant si son acertats com no.

Hi ha també altres diaris que portan notícias políticas; pero van contra 'l govern, y tot lo que diuen es mentida.

La industria te aquí un camp inmens, una facilitat portentosa pera desarrollarse en totas las esferas.

Poden plantar una botiga al carré que vulguin, y del negoci que millor los acomodi, y solzament pagant un tant de contribució al govern, y un altre tant al ajuntament y un altre tant á la diputació y un altre tant per consums, y quatre ó cinch tants més per varios conceptes, ningú 'ls dirá res y podran anarsen al cel en cos y ánima sempre que ho tinguin per convenient.

Lo tipo de contribució que aquí s' imposa, no es sempre 'l mateix: lo varian molt sovint, y tant aviat los fan pagar déu com vint; pero aixó encara contribuheix á donar més varietat á la cosa y amenisar la soporífera existencia del comerciant.

Un dels rams que més los sorprendrá per la seva inverossimil organisació, es lo de correus.

Aquí fan una carta, hi enganxan un sello, que sempre es bastant carot, la tiran al corréu y ja no han de pensar en res més.

Es veritat que la carta no arribará may á puesto ó hi arribará dos dias més tart de lo que deuria; pero poden consolarse facilment considerant que si lo que envian pèl corréu ho haguessin enviat pèl telégrafo, encara hauria tardat més dias á arribar al seu destino.

De tant en tant veurán fer una moixiganga que se 'n diu *elecciones*. Aquí nosaltres ja no 'n fem cas, perque en materias de sufragi estém completament sufregits y rostits y aburrits y tot lo que vulguin.

Però per un estranger sempre es una cosa curiosa. Veurán, pues, unas casas hont s' hi posan urnas pera tirarhi papeletas ab noms escrits: ningú hi anirá á tirarhi; pero á pesar de tot, ¡allí es cosa de veure los cents y cents paperets que sortiran d' aquell diable d' caixó!

Al principi vostés no sabrán com pot ser; pero de mica en mica ja ho anirán comprenent.

Si 's quedan á Barcelona no veurán més que personatjes insignificants: en Fontrodona, en Durán y Bas, lo Feo malaguenyo... es á dir, ningú. Pero si van á Madrid ¡quin bé de Déu de figuras piramidals!

Veurán en Cánovas, que ja 'n deuen haver sentit parlar als cegos que venen romansos á Austria; veurán

en Sagasta que es un subjecte que té un tupé més tiesso que una cresta de gall; veurán en Martínez Campos que s' ha plantat un *lloron*, per ferse la ilusió de que també té tupé com en Sagasta, y hasta potser veurán en Rius y Taulat, qu' es l' arcaide de Barcelona, pero que passa més temps á Madrid que no pas entre 'ls seus adoradors.

En fi, 'ls dich que si venen no tindrán ganas d' entornarsen perque aviat no tindrán ab qué.

Si han sentit parlar alguna vegada d' un país que se 'n diu Xauxa, sapigan que Xauxa en catalá vol dir Espanya; aquesta es la terra en que las tomaqueras fan castanyas y 'ls concejals ne donan; aquesta es la terra de las casas de sucrecandi y 'ls carrers empedrats.... de dificultats; aquesta, en fi, es la terra en que 'ls rius no tenen aygua ni las fonts tampoch.

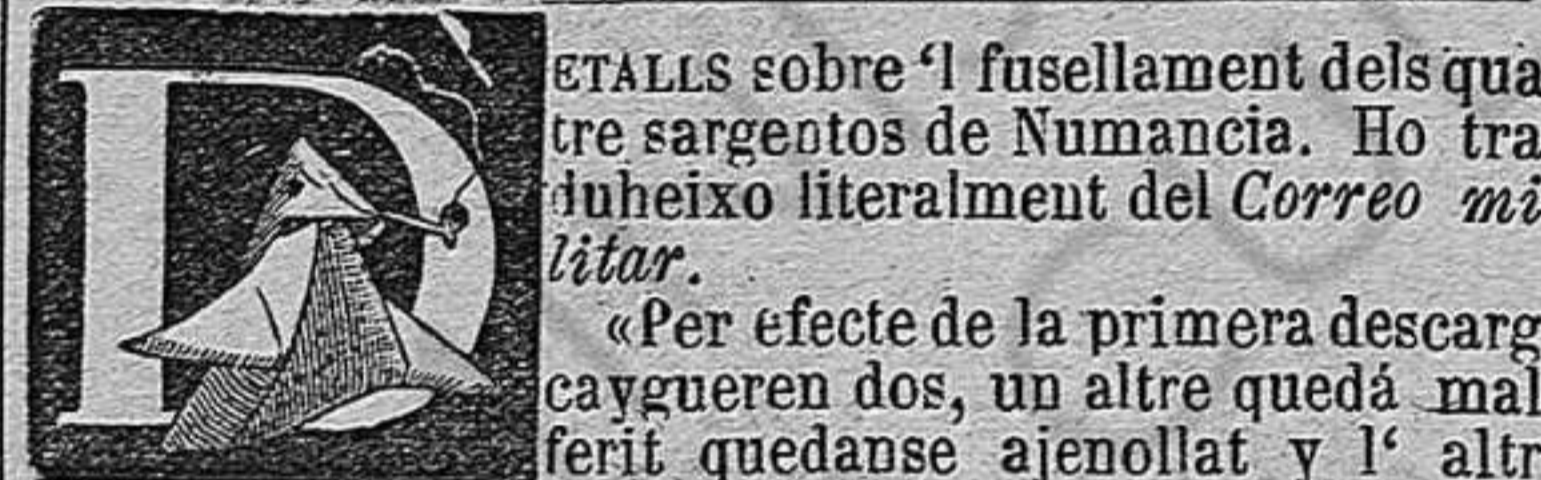
¿Es ó no es acceptable aixó? ¿Poden desitjarse condicions més ventatjoses?

Ho repeteixo; vinguin tranquils ab los seus remats, los seus tresors y las sevas noyas. Aquí serán respectats, ben vistos de tothom y considerats com personas decentas.

Aquí no 'ls atropellarán: aquí 's gosa d' una seguretat absoluta.

Però perméinme una advertencia. No vinguin per la via de Fransa, perque l' altre semana van robar lo tren, ni per la part de Molins de Rey, perque un dia d' aquestos van fer donar los quartos á tots los carreters que hi passavan.

FANTASTICH.

ETALLS sobre 'l fusellament dels quatre sargentos de Numancia. Ho traduheixo literalment del *Correo militar*.

«Per efecte de la primera descarga caygueren dos, un altre quedá malferit quedanse ajenollat y l' altre surti més tenintse que tirarli una segona descarga. Los mateixos soldats *insurrectes* sigueren los executors de la sentencia.

«Mentres las tropas estavan desfilant s' alsá un dels quatre sargentos demanant perdó y una tercera descarga l' hi prengué la vida.

«L' esposa de un dels ajusticiats abortá: la de un altre d' aquestos es casi una nena é ignora encare la catástrofe.»

L' execució dels sargentos coincideix ab un acte de clemencia.

Aquell presidari de Valencia que vá fer tres morts y no sé quants ferits, ha sigut indultat de la pena capital.

Un periódich conservador, *L' Epoca* escriu lo següent:

«Si 's fusellan als uns per una obsecació (per més que aquesta siga tant punible com la dels sargentos sublevats) ¿cóm es que s' indulta al malvat vulgar al qui no abona la més petita excusa?»

No puch respondre y ho lamento dat l' estat extraordinari; pro una cosa es ser sargento y un' altra ser presidari.

La situació de la premsa no ha variat desde la semana passada.

Lo govern continúa ab la boca oberta, esperant que algú 's descantelli per clavarli caixalada.

Per lo tant nosaltres continuérem ab la boca tancada, esperant que 'l xubasco passi.

Un periódich d' Alicante pregunta:

«Los afusellaments ¿deuen censurarse ó defendarse?»

¡Home... continuérem ab la boca tancada!

La *Epoca* diu que á Suecia tothom fá sis menjars diaris.

¿Veuen? Aquí tenen una gent que no deuen tenir la boca tant tancada com nosaltres.

Y á propósit. Los habitants de Suecia ¿son fusionistas?

Perque ab aixó de menjar tant, si no ho son, ho semblan.

Armonias de la esquerra dinástica.

En Serrano ha declarat terminantment que la esquerra ha de treballar pera ocupar sola 'l poder.

Y en Martos está buscant un medi pera conciliar los

esquerrans ab los ministerials, á fi de que puguin ocupar lo poder junts.

¡Pobre esquerra! ¡Ja está fresca si 's pensa governar fentho d' aquesta manera!

L' un vol naps, l' altre vol rabes; l' un ho veu net, l' altre brut... —Pero ¿aixó es un partit serió? —No senyó: es un camp perdut.

Ha mort á Sant Fernando un mariner á qui havia mossegat un gos rabios.

S' ignora si 'l tal gos era mestís ó carlista pur.

Ara que tot ja s' ha acabat, los periódichs ministerials asseguran que 'l govern feya temps que seguia 'l fil de la conspiració abortada últimament.

Jo conech un fu'ano que quan vá al teatro está sempre ab la boca oberta sense compendre res de la funció, y al acabarse l' últim acte, may se descuyda de dir:

—Ja m' ho havia pensat que aixó acabaria d' aquesta manera.

L' encarregat de la correspondencia de la CAMPANA ha tingut que sortir de Barcelona precipitadament.

No sabém quants dias durará la seva ausencia; pero tinguin la seguretat de que al tornar totas las cartas rebudas serán contestadas.

La Correspondencia de España:

«Los enemichs del govern tenen que confessar que la suspensió de las garantías constitucionals no impideix á ningú parlar clá.»

Jo: Pero tampoch ningú impideix que al que parli clá, 'l govern me l' hi planti tal morma que 'l baldi.

Si arriba á plantejarse la crísis, la nova situació descansará sempre sobre la base de 'n Sagasta.

¡Valenta basel En Sagasta es un home que tot ho aguanta ab lo tupé.

Per xé lo qu' ell aguanta sempre t'emola.

Los rumors que circulan sobre una aliansa entre Espanya y Alemania, 'm portan á la memoria una frase de Metternick.

«No hi ha res més hermós que las aliansas, deya 'l célebre diplomátich. Mirén si es bonica l' aliansa del home y del caball. Lo que importa es no ser caball.»

En cas d' una aliansa entre 'ls alemanys y Espanya, lo caball ¿qui seria?

A Torroella de Montgrí están de enhorabona: gracias á la seva proverbial activitat están ja á punt de inaugurar la exposició de productes, en la qual funcionarà la máquina Ramié. A la ceremonia assistirán autoritats de tot arréu.

Paraulas fusionistas:

«Tornará á restablirse la normalitat quan s' haja restablert l' ordre moral.»

Però jo crech una cosa: que no tindré ordre moral mentres no tinguém normalitat.

A xó es lo mateix que 'l dupte que ningú ha resol't ni may podrá resoldre.

¿Qué vá ser primer, l' ou ó la gallina?

Un diputat alsaciá, víctima de una tropelia, vá dirigir una enérgica carta al governador militar de Alsacia, dihent:

«Are menos que may estich disposat á doblegar lo front. Jo cumpliré sempre ab lo meu deber, disposat com estich á probarvos de que 'n lo mon no hi ha res, res enterament que siga etern.»

Un fusionista suspirant:

—¡Desgraciadament!

Un' altre, més tranquil:

¡Oydá, oydá!...

que duri tant com pugal

COMPTE D' UN METJE DE VILANOVA (HOMEOPÁTICH).

Tinguin la bondat d' apoyarse á la paret si no volen caure del susto.

Vaig á fer'os llegir un document més retumbant que una canonada.

«Compte presentat per don Fulano de Tal, metje homeopátich de Vilanova y Geltrú:

»Pèls meus serveys prestats desde 'l dia 14 Agost de 1881 hasta 'l 2 Mars 1883.

»40.000 rals.»

¿Qué tal? Vostés deurán dir:—¡Quántas visitas deu haver fet aquest pobre senyor!

En efecte; vá fer moltsas visitas... d' amistat. La víctima era *tia* del metje, y aquest l' anava á veure molt sovint com á *nebot*.

—Y dónchs, pensarán vostés, es estrany que 'l nebot demani aquestos dos mil duros!
 Y tal si es estrany! Sobre tot si 's considera que la malalta tenia dos metjes aconductats, que 'ls remeys que vá pendre eran *alopátichs* y que 'l tal nebot no més vá visitarla, com a *metje*, dugas vegadas.
 Lo cas sembla una novela, pero es tota una historia. Avuy, callant los noms per prudencia, los dorém la primera entrega, estant disposats, si convé, a donarne algunas més.

Acaba de resoldres á Madrid, una sollicitud en que 's demanava que 's fés tancar una fàbrica de candelas, perque comprometia la salut del barri.
 Y, ¿saben quan temps fá que 's estava estudiant aquest espedient?
 ¡¡¡Quaranta dos anys!!!
 De manera que en vista de que al fi la fàbrica 's tanca, los que van fer la petició deuen ballar d' alegría... dintre del ninxo.

Un periódich ministerial invita á la premsa á que discuteixi 'l viatge del rey á Alemania.
 Per nosaltres ja está discutit.
 ¡Mútis!

LA CANSÓ DEL CONSEQÜENT.

Jo, tal com vostés me veuen, sempre tranquil y content, tant si 'm creuen com no 'm creuen, soch l' home més conseqüent.
 Hi ha gent que 's busca caborias, vivint sempre d' ilusions: jo, ca! no estich per historias ni per ficarme en rahons.
 Empleat en una oficina qual nom ara no vé al cas, tinch una vida divina sense sortir del meu pas.
 La feyna es molt lleugereta y á més de un sou molt decent, sempre 's fá alguna pesseta que no vé gens malament.
 Ningú 'm renya, ningú 'm mana, ni 'm diu feste ensá ó enllá; faig lo que 'm dona la gana y vaig allá hon vull aná.
 ¡Oh, sí! Es una hermosa ciencia per estar sempre content: no hi ha res com la existencia del que sab ser conseqüent.

Quan algú 'm vé ab saragata de política, jo rich y l' hi dich, parlant en plata:
 —¿Vol deixaro corre, amich?
 ¿Qué n' haig de fer jo dels diaris que s' entretenen cridant, ni d' aquests estafalaris que van pèl mon predicant?
 ¿Qué n' haig de fer que algun tipo digui que aixó es un infern?
 ¿No bech bon vi? ¿No m' atipo?
 ¿No vaig tapat al hivern?
 Y doncas la gent que trasqui cadascú pèl seu cantó: qui tingui picó que rasqui y s' ha acabat la funció.
 ¡Ves si jo m' embrancaria en romansos de partiis, poguent viure ab alegría ab la ploma al cap dels dits!
 Res d' aixó. La Providencia que tot ho fá sabiament sols premia la conseqüencia... per 'xó jo soch conseqüent.

Devegadas ja llegeixo lo diariot tal ó qual; pero sempre 'm dirigeixo á la crónica local.
 Si ha mort alguna persona... si ha passat aixó ó alló... si 's fá alguna obra grassona... si han estrenat un ball bó... Si plou á la mèva terra... si s' ha apujat més lo ví... si ha entrat cap barco de guerra... y altras noticias així.
 No 'm veuran may que enrahoní de cap assumpto de pés.
 ¿Que 'l govern puja? Muixoní.
 ¿Que 'l govern baixa? Jo res.
 Com ja sè que al fi y al postre no haig de salvá la nació, callo, arrapat com un' ostra al meu cómodo silló.
 No fos cas que una imprudencia me fés anar malament y 'm perturbés la existencia!
 ¡Ca! ¡Jo soch molt conseqüent!

Desde petit, y no es broma, dia y nit, istiu é hivern sempre hi empunyat la ploma en defensa del govern.
 Tant si fá sol com si neva, tant si trona com si plou, ja se sab, la feyna mèva

es no fè re, y cobrá 'l sou.
 Mil governs de tota classe s' han enfilat y han caygut; jo, carregat de catrassa, may del meu lloch m' he mogut.
 Sangonera-veterano, hi vist passá amunt y avall desde en Cheste y en Moyano hasta en Prim y en Pí y Margall.
 Y jamay hi estat en vaga y sempre, invariablement, hi cobrat la mèva paga sério, formal, conseqüent..
 —Pero ¿ahont es la conseqüencia? dirá algun desventurat.
 ¡Home... aquí está en evidencial! Sempre hi sigut empleat.

C. GUMÁ.

TALIA ho entén.
 Lo sultan de Marruecos sembla que n' hi ha fet alguna. Lo govern de Roma vá reclamar degudament; pero en vista de que 'ls marrochs no feyan cas del embaixador, vá dirse:
 —Aquest home no 's déu sapiguer explicar: enviemhi un altre que 's fassi entendre millor.

Y ¿saben quin embaixador hi ha enviat?
 Lo *Dandolo*, aquell tremendo barco de guerra, que 'ns vá visitar fá algun temps.
 A horas d' ara lo govern de Marruecos ja déu estar mitj convenstut de que Italia tè rahó.

En Cánovas diu que per ara no vol tornar á Espanya.
 Es clar: ell deu pensar:
 —Haventhi en Sagasta ¿quina falta hi faig?

L' altre dia vaig veure per aquestos carrers de Dèu á n' en Martínez Campos tot mudat y ab lo seu *lloron*.
 Y á propòsit. ¿Saten que 'l tal *lloron*, segons á qui, l' hi escau molt malament y l' hi fá fer una cara molt lletja?

La ciutat de Nova-Orleans está amenassada d' una ruina y empobriment inevitables.
 ¿Qué? ¿Tambè hi ha per allá governs fusionistas?

Lo governador de Madrid es un trunfo.
 Cansat sens dupte de fer la por als periódichs no permetent que obrin 'la boca, l' altre dia se l' hi vá ocorre l' idea de prohibir que s' encenguessin los llums eléctrichs del Prado.
 Per l' una part no deixa dir res.
 Per l' altre no vol que encenguin llums.
 No hi ha més: aquest home vol qu' estiguém á las foscas per tots conceptes.

S' ha posat de moda lo parlar altra vegada de societats secretas.
 La *Crónica de Cataluña* fá uns quants dias que no se las pot treure del cap.
 «Quan los gossos lladran alguna cosa senten.»
 Aixó no ho dich jo: es un antich adagi catalá.

Los dos cassinos que 'ls republicans histórichs tenim á Barcelona han esborrat de la llista de sócios á un concejal que s' ha olvidat de las ideas que profesava.
 ¡Bén esborrat!

Una noticia que 's repeteix tots los dias:
 «Reyna tranquilat en tota la Peninsula.»
 Un' altra noticia:
 «Per are no s' alsará la suspensió de las garantias.»
 *
 * *
 —Matéu ¿qué diu que van donarte una garrotada?
 —Sí...
 —¿Y ván ferte molt mal?
 —Una banya.
 —¿Y perquè no 't tréus la vena?
 —Perque la banya encare se 'm coneix.

Algun periódich de Madrid ha dit que 'l govern francés estava disposat á expulsar al Sr. Ruiz Zorrilla.
 Pero 'ls diaris francesos protestan dihent que no l' expulsarán.
 Aixó després de que 'n Ruiz Zorrilla tinga pols.
 Y aixis encare en lloch de valer se dels espolsadors podrian respallarlo.

La senmana passada parlavam del casament de un nebot del Papa y del magnífich *ajuar* de la núvia.
 Lo Papa además los ha fet alguns regalos. Qualsevol creurá que podia enviarlos unas quantas paletas del seu jas.
 Res de aixó: los ha enviat preciosos mosaichs de lápiz-lázuli engarsats ab or, copia dels qu' existeixen á la basilica de Sant Pere, obras d' art de molt cost y un aderés complet de brillants.
 Los dinerons de Sant Pere serveixen per fer presents, per ferne presents de boda, y Sant Pere no diu res.

Al péu de l' estátua de Fivaller, en la fatxada de cala Ciutat hi havia dos canons.
 ¿Perqué?
 No t' emboliquis Gutierrez.
 Mira que 't farán mal-bien.
 Pero, francament, per fer respecte, presencia y majestat, crech que haurian complert millor l' objecte las patillas de D. Francisco.

Los bisbes de Prussia g' han reunit secretament pera tractar de no se sab qué.
 ¡Secretament!
 Potser son aquestas las societats de que parla la *Crónica*.

- À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA.—*Ca-rac-ter.*
  2. MUDANSA.—*Tano-Tino-Tono-Tuno.*
  3. ROMBO.—
M
N A P
M A R I O
P I S
O
  4. TRENCA-CLOSCAS.—*Manlleu.*
  5. GEROGLIFICH.—*Fés bé y no hi perdrás.*

XARADA.
 Sens' pensar vareig donar un cop al girat-dos-prima de la noya de la Quima que s' posá prompte á cridar.
 Sortí sa mare cremada per lo que havia succehit, y la gent ab lo brugit molt rato vá estar parada —¿Tot! me deya ab encés no tens criansa, talós... Mes com jo no tinch tres-dos, vaig marxar sense dir res.
 J. M. F. DE PETITS.

SINONIMIA.
 ¿Que no l' has total Maria la total de Barcelona, que hi ha á casa de la tía?
 —Ja per total la tindria mes no tinch la total bona.
 UN TAPÉ Y F. DE T.

QUADRAT NUMÉRICH.
 . . . .
 . . . .
 . . . .
 . . . .

Omplir los pichs ab números de manera que sumats horisontal, vertical y diagonalment, dongan lo resultat de 20.

UN CATALANISTA.
 CONVERSA.
 —Ola ¿tú per qui Macari?
 —Tambè, noy, també.
 —¿Y qué tal? ¿Estéu tots bons?
 —Tothom méns una cosina.
 —¿Quina cosina?
 —La que havém dit jo y tú.

RAMON ROMANISQUIS.
 GEROGLIFICH.
 A N
 Las acciones
 F. ANET.

Lo politich espanyol.